

jeg tror slet ikke, det er så entydigt, og det er muligt, at Sonar-undersøgelsen i går heller ikke er så entydig eller repræsentativ hele vejen igennem. Nu er det i hvert fald ikke så åbenbart længere, og jeg ser da også en erkendelse deraf fra kollegerneovre i højre side af salen, for hvis den undersøgelse havde været vand på deres mølle, havde de jo nok anvendt den.

Og det er det samme med kriminalitetsstatistikken:

For at få statistisk belæg for, at volds-kriminaliteten er steget i Danmark, valgte fru Birthe Rønn Hornbech i al sin politivisdom og med sin store erfaring som anklager på politiets vegne – vi har jo næsten indtryk af, at fru Birthe Rønn Hornbech daglig står i retssalen og svinger svøben over alle de ækle forbrydere – at gå 25 år tilbage i tiden, men hvis man tager den allernyeste statistik, Årsberetning fra Københavns Politi 1996, der kom for en uge siden, og som jeg har haft med på talerstolen én gang tidligere i dag – og jeg taler ikke om Rigspolitichefens informationer, som jo ikke engang højtplacerede, garvede, kloge politifolk bakker op, nej, jeg taler om årsberetningen fra Københavns Politi – så står der på side 48 en kriminalstatistik, hvor man tager udgangspunkt i 1992, og i det år blev der anmeldt 1.501 tilfælde af forbrydelser mod liv og legeme og af drab, vold og brandstiftelse, og i 1996 blev der kun anmeldt 1.006, altså et fald på 500 tilfælde, og det vil sige et fald på 33 pct.

Jeg ved godt, at der er nogle, der siger: Ja tak, men volden og kriminaliteten er rykket vestpå; nu er det ikke længere i København, det snør, nu er det andre steder; men når vi nu ved, at vold er et udbredt storbyfænomen, er det dog immer væk interessant, at statistikken ser sådan ud i landets største by.

Så i Det Radikale Venstre mener vi, at når vi tager perioden fra 1992 til 1996 – og det synes vi er en relevant periode, for den omfatter bl.a. to vidt forskellige regeringer – så ser vi et fald, og det mener jeg er en bekræftelse på, at vores kurs er den korrekte, og at vi skal holde fast ved det lange, seje træk, som vi for nogle år siden har iværksat over for volden, og følge det op for nøje at kunne konstatere, hvordan det er gået efter gennemførelsen af voldspakken i 1993-94.

Derfor hilser vi det meget velkomment i Det Radikale Venstre, at justitsministeren har givet tilsagn om at sørge for at få en regelmæssig og grundig indberetning fra politiet, anklagemyndigheden, domstolene og Kriminalforsorgen for at se, om den hurtige reaktion, som vi alle sam-

men efterlyser, også bliver fulgt op i praksis, og at justitsministeren én gang årligt vil komme med en melding om det til Folketinget, sådan at vi kan få at vide, hvilken vej det går.

Og den voldspakke, som man så charmerende kalder det, som vi fremlægger her – det er vel snarere antivoldspakke – den synes vi i Det Radikale Venstre har fået en ganske klog og forsvarlig udformning.

Den indeholder en lang række sociale elementer, idet en del af den går ud på forebyggelse, og noget af den vil måske kræve fornyet lovgivning, men det vil socialministeren vende tilbage til Folketinget med noget konkret om.

Så er der konfliktrådene. Det er godt at tage dem op igen og anlægge en bredere forsøgsordning end hidtil.

Og så er der det med den hurtige reaktion, og der er også noget om en skarpere reaktion, og det er vi fra Det Radikale Venstre helt med på, og vi står fuldstændig bag forslaget om en bedre udnyttelse af de nuværende strafferammer, og vi er glade for, at det er dér, det er endt, for det er det, der er det forsvarlige.

Vi synes også, en skarpere reaktion over for dem, der går med knive, er klogt; ligesom vi jo i et tidligere lovforslag, der stadig er til behandling i Folketinget, lægger op til en skarpere reaktion, en strengere straf, over for dem, der går med pistol eller andre skydevåben.

Så var der jo en lille finte fra en af de borgerlige partiers ordførere – om det var Venstres eller De Konservatives, husker jeg ikke helt – om, at der er en slags skæbnens ironi i, at lige præcis i dag, hvor vi har dette forslag til førstebehandling, kan regeringen fremsætte et lovforslag om at skærpe strafferammerne for miljøforbrydelser, men det sætter jo en tyk streg under det, som nogle siger, men som jeg synes en gang imellem er lidt forkert, nemlig at vi vægter forholdet mellem straffene for berigelsesforbrydelser og vold forkert, for det er jo korrekt nok, at der er nogle skævheder i det, hvis vi tager de traditionelle berigelsesforbrydelser, men det udspringer jo af vores samfunds værnen om privatkapitalismen, men når vi når til det, som man på moderne dansk kalder white colour crimes, altså planlagte økonomiske forbrydelser af ganske stort omfang, så er vores reaktioner jo latterlig små, og her har vi i modsætning til, hvad der er tilfældet med voldsforbrydelserne, mulighed for, at fængselsstraffen har en forebyggende virkning.